Лучия Вакарино

# Загадка от миналото

Илюстрации Паола Антиста



Издателство Фют

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2016 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2022 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing
Text by Lucia Vaccarino • Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title: **Me, Mum & Mystery • Una spia dal passato**

Iconographic references and photo credits:

© 2013 Walter Menegazzi, for the photo on p. 23, 37, 51, 67, 97.

*Path among the trees in the winter forest* (436241626) © Happy Owle, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 7.

*On a full row of cabinets in an empty office* (438613282) © Marcel Derweduwen, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 83.

*Luxury and fashionable brand new interior of cloth store* (437246425) © fiphoto, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 113.

*A frosty country lane in the Glynn Valley near Bodmin in Cornwal* (250925932) © Helen Hotson, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 127.

*Blue interior with big window* (118347994) © Peshkova, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 141.

*Castle Combe village, England* (81356305) © stocker1970, Used under license from Shutterstock.com, for the cover photo.

International Rights © Atlantyca S.p.A., Corso Magenta 60/62 – 20123 Milano – Italia foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

**Загадка от миналото • Детективска агенция МАМА И АЗ**
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-682-7

# Пролог

В един мрачен декемврийски следобед неясен човешки силует се промъкваше през горичката край Блосъм Крийк. Няколко дни подред беше валял дребен сняг, но днес от натежалото от облаци небе пръскаха само леки капчици дъжд.

Човекът сви рамене, вдигна яката на палтото си и дръпна още надолу шапката на главата си. Не само заради студа се увиваше така. Не искаше някой случаен минувач да го види и да го разпознае.

Една случка преди двайсет и пет години предизвика поредица опасни събития, заради които трябваше да се откаже от свободата си. В противен случай рискуваше да свърши зле. Но вече беше време всичко да дойде на

мястото си и мъжът се надяваше, че е направил крачка в правилната посока.

Спомените от миналото не го оставяха на мира и непрестанно измъчваха съвестта му.

Беше сгрешил, знаеше го. Беше допуснал огромна грешка, чиито последствия го преследваха през всички тези години. Навремето се оказа неспособен да слуша, реши да действа на своя глава и групата му се разпадна. Всеки беше тръгнал по своя път и това предизвика и други събития, които можеха да се окажат фатални.

Сега обаче беше дошло време да оправи нещата.

Може би и да получи прошка... Не той, а някой друг щеше да намери откраднатото и всичко щеше да си дойде на мястото... Поне се надяваше да стане така.

За миг погледът му се зарея в далечината. После се спря върху някакъв мъж, който спокойно се разхождаше по пътеката край гората. Непознатият държеше в ръка голям чадър, а дългото му палто почти покриваше ботушите за дъжд, с които беше обут. Макар пътеката да беше спокойна и открита, появилият се човек стъпваше много внимателно и предпазливо. Увитата в дрехи фигура се обърна бавно към странния човек и на лицето му се появи загадъчна усмивка.

„Напомня ми на някого – помисли си непознатият. – Но не е възможно да е той!“

Ура! Обичам коледните украси!

Признавам си: тук, в Блосъм Крийк, се чувствам чудесно!

От небето падаха дребни заледени капчици.



Кой ли е този човек, увит до ушите?

# 1. Празнично настроение

Емили заобича Блосъм Крийк от мига, в който двете с майка ѝ се озоваха тук през един прекрасен летен ден. Потъналото в зеленина малко градче в Кент ѝ се стори истински рай. Песента на щурците, галещият лицето ѝ ветрец и слънцето, което надничаше между облаците и огряваше ниските къщички с цветя по балконите, се запечатаха завинаги в сърцето ѝ. Беше сигурна, че нищо по-хубаво на този свят не може да има. Но се лъжеше.

– Каква красота! – възкликна Емили и застина от разкрилата се пред очите ѝ гледка.

Малкото градско площадче се гушеше под пресния пухкав сняг, а от магазините и по голите клони на дърветата проблясваха коледни украси.



– Като в приказка е! – усмихна се зад гърба ѝ майка ѝ Линда.

– Нали! Сега наистина е Коледа! – запляска с ръце Емили.

– Е, до Коледа има още няколко дни... – каза Линда и запристъпва предпазливо с дебелите си сини ботуши.

– Обичам дните преди Коледа – отговори Емили. – Жалко, че празниците започват с Бъдни вечер, ако зависеше от мен, щях да сложа първо Нова година, а Коледа щях да оставя за накрая, за да се радвам по-дълго на очакването и на вълнението...

– Така ли!? И как ще се удържиш да не обърнеш цялата къща в търсене на подаръците?

– Мамо! Вече съм голяма и не правя такива неща!

– А, да, разбира се... – разсмя се майка ѝ, а на бузата ѝ грейна чаровна тръпчинка. – Сигурно е било чиста случайност, че онзи ден те заварих да ровиш из гардероба ми, като се правеше, че търсиш Пърси.

Емили се изчерви и заби поглед в земята:

– Мамо, наистина се бях притеснила. Знаеш, че Пърси не помръдва от библиотеката, а тогава я нямаше никъде.

И за да смени темата, весело се провикна към господин Мот, собственика на фотографския магазин, който окачваше цветни лампички на витрината на магазина си.

– Добър ден, господин Мот!

– Добър ден, Емили, добър ден, Линда! – помаха им господин Мот. – Видяхте ли как чудесно ни изненада снегът тази нощ?

– Мамо – притисна се към майка си Емили, – сигурна съм, че тази година Коледа ще хареса и на теб!

– Но аз обичам Коледа! – възкликна майка ѝ.

– Мамо, признай си... винаги си се преструвала, че ти харесва, защото не искаше да ми разваляш празника...

– О, не, Емили! Работата е там, че досега винаги се случваше точно преди Коледа да имам страшно много работа в агенцията.

Години наред Линда беше работила като артдиректор в голяма рекламна агенция в Лондон и дните ѝ винаги бяха истерично претоварени.

– Сега, като смени агенцията, нещата ще са различни – каза Емили и заподскача из пухкавия сняг.

В началото на лятото Емили получи най-невероятния подарък в живота си. Орвил Райт, чичото на баща ѝ, когото тя никога не беше виждала, ѝ беше оставил в наследство своята детективска агенция. Новината дойде точно когато майка ѝ беше загубила работата си заради малък семеен проблем и заради невъзпитания си и груб шеф. Не им беше нужно много време, за да решат да се преместят в Блосъм Крийк и да се заемат с детективската агенция, която Емили обичаше да нарича детективска агенция „Мама и аз“.





– Така е – кимна Линда. – Не мислех, че някога ще кажа подобно нещо, но тук, в Блосъм Крийк, се чувствам наистина добре. Изглежда, че на село думата „стрес“ е непозната!

Майката и дъщерята пресякоха улицата и се отправиха към магазина на Рокси. След хубавата разходка имаха нужда от чаша горещ шоколад. Но щом прекрачиха прага на магазина, разбраха, че се е случило нещо.

Рокси неистово търкаше стъклото на витрината с тортите, като не спираше да пръска от флакона с обезмасляващ спрей. Лицето ѝ беше напрегнато и загрижено.

Брат ѝ Матю се беше покачил на висока стълба и окачваше по шкафовете гирлянди с

позлатени шишарки, червени панделки и коледни звезди от плат.

– Матю, по-нависоко ти казах! И освен това... онази гирлянда трябва да отиде от другата страна, защото иначе скрива целия рафт с бисквитите! – измърмори Рокси и отметна кичура коса, който постоянно падаше на лицето ѝ.

Матю се засмя, премести гирляндата и попита:

– Така добре ли е?

– Да, сега е чудесно! – кимна Рокси.

– И аз си мислех, че ще е хубаво да се премести, още преди ти да ми кажеш... – намигна Матю на Емили и Линда.

Линда му изпрати една въздушна целувка, а Емили отегчено завъртя очи. Радваше се, че майка ѝ и Матю се бяха сгодили, не само защото градинарят на Блосъм Крийк беше много симпатичен и внимателен, а и защото това означаваше, че наистина се установяват на това очарователно място. Но от друга страна, Емили трудно понасяше всякакви романтични глезотии и всеки път, когато двамата се държаха като влюбени гълъбчета, тя не успяваше да скрие досадата си.





– Май прибързано решихме, че тук думата стрес е непозната – пошушна Емили на майка си, като кимна към разрошената и притеснена Рокси.

– Да, боя се, че и Блосъм Крийк не е пощаден от тази напаст, макар да не разбирам каква е причината... – каза Линда и изгледа въпросително Рокси и Матю.

– Как не разбираш!? То е ясно, вече е почти Коледа! И знаете ли какво предстои? – разпери отчаяно ръце Рокси.

– Да се приготвят подаръците? – опита се да отгатне Емили.

– Да се направят сладкишите? – допълни Линда.

Матю, още на върха на стълбата, закрепи последната гирлянда на шкафа и каза:

– Нито едно от тези неща. Или по-добре не само тези неща. Рокси е притеснена, защото...

– Пристигат родителите ни! – прекъсна го Рокси.

След пенсионирането си родителите на Матю и Рокси решили да изпълнят мечтата си и си купили къщичка на брега на морето. Магазина оставили на Рокси. Децата им ги

посещаваха през лятото, а когато можеха, и през почивните дни.

– Кой може да ги извади от къщичката им с изглед към морето! – каза Матю с усмивка. – Идват тук само за коледните празници.

Емили забеляза, че майка ѝ става необичайно бледа. Изгледа я смаяно, но се въздържа от коментари. Вместо това попита Рокси:

– Защо си толкова нервна? Мислех си, че се разбирате!

– Разбираме се, но не и когато става дума за магазина! – отговори Рокси и нервно размаха кърпата, с която чистеше витрината.

– Рокси се притеснява как ще се представи пред родителите ни – каза Матю с усмивка и слезе от стълбата.

– Матю, не по-зле от мен знаеш, че и двамата са големи перфекционисти! Никога нищо не им харесва! – възкликна Рокси и отново се зае с чистенето.

– Хайде, не прекалявай, винаги много са обичали работата си, а магазинът беше тяхната гордост, това е всичко – опита се да я успокои Матю.

– Това е всичко? Не помниш ли оня път, когато цяла неделя изрязваха на ръка панделки





от син брокат, защото бяха решили да направят оригинална коледна украса на магазина!

– Да, защото обичаха работата си и искаха този магазин да е специален. Нали това ти казвах?

– Да, но аз не успявам да го направя достатъчно специален. Трябва да сложа повече украса! А може би и още една гирлянда на вратата... – засуети се Рокси.

Емили се огледа. Магазинът приличаше повече на къщата на Дядо Коледа, отколкото на селски магазин. Усмихна се и намигна съучастнически на майка си, но майка ѝ сякаш изобщо не я забеляза, а лицето ѝ беше станало още по-бледо.

– Да не говорим как всичко тук беше лъснато като огледало! – не спираше да се тревожи Рокси.

– Сестричке, подът е толкова чист, че спокойно можем да се храним на него... – пошегува се Матю. – А и те никога не са те упреквали за нищо!

– Защото са любезни и внимателни, но аз знам какво си мислят: че нищо не е толкова хубаво, както беше по тяхно време. Дали да не сложа позлатени звездички на витрина-

та? – каза Рокси, оглеждайки се наоколо като художник, който поставя последните щрихи на своята картина.

Матю хвана Линда под ръка и я поведе към плота, а Емили ги последва.

– Да ви приготвя ли горещ шоколад? – попита той. – Мис Леонарда да Винчи е прекалено заета в момента.

– Да, благодаря! – възкликна радостно Емили и се настани на високия стол пред плота. Тъкмо се канеше да се опре на блестящата повърхност, когато страхливо се отдръпна – не можеше да остави отпечатъци от ръцете си върху лъснатия плот.

– Линда, не обръщай внимание на тревогите на сестра ми. Нашите родители са симпатични и приветливи хора – заговори Матю. – Нямам търпение да ти ги представя, ще се разбирате прекрасно, сигурен съм!

Линда мълчаливо го изгледа с широко отворени очи. Матю хвърли недоумяващ поглед към Емили.

– Притеснява се как ще се представи – шепнешком му обясни тя.

Матю тъкмо се канеше да каже нещо, когато звънчето на вратата пропя с новата





си коледна мелодия и един познат глас весело поздрави:

– Добър ден!

– Здравей, Джейми, добър ден, инспекторе! – отговори Емили.

– И тук ли всички са заети с украсяване? – въздъхна Пол Мълбъри.

– Татко не обича много-много празниците... – обясни Джейми развеселен. – И казва, че всички тези светлинки и коледни елхи са разхищение.

– О, блазе ти, Джейми! Ако всички родители бяха такива! – изгледа го със завист Рокси.

Джейми зяпна неразбиращо и се вторачи във вкаменилата се намясто Рокси.

– Елхата! – проговори тя изведнъж. – Знаех си, че забравям най-важното! Матю, поеми магазина, отивам да купя елха! – викна тя и се втурна презглава навън.

Матю сервира чашите с горещ шоколад и чай и петимата се настаниха около една от масите. Допреди няколко месеца Линда и инспекторът биха се гледали накриво. Когато Емили и майка ѝ наследиха детективската агенция от безследно изчезналия Орвил Райт, инспектор Мълбъри не погледна с добро око

на техните разследвания. Беше убеден, че частни граждани не бива да се месят в работата на полицията. Престъпниците и престъпленията, смяташе той, трябва да бъдат оставени на истинските професионалисти. И това създаде доста проблеми помежду им. Но с течение на времето Емили опозна по-добре Пол Мълбъри и разбра, че всъщност той се притеснява за тях и иска да ги предпази от опасности. А и знаеше за агенция „Райт“ много повече, отколкото си признаваше. Емили откри, че преди време, като млад полицай, е помагал на чичо Орвил в разследванията. След това се беше случило нещо и явно се бяха скарали, но инспекторът мълчеше по този въпрос.

Наскоро инспекторът беше обвинен в престъпление, което не беше извършил, и двете с майка ѝ помогнаха да се докаже невинността му. След този случай той се съгласи да помогне на Емили в едно трудно и важно за нея разследване, а именно какво се беше случило с чичо Орвил. Около изчезването му имаше множество неясни неща. Официално той се беше удавил в реката, изненадан от пороен дъжд по време на ежедневната си





разходка. Но единственото нещо, което бяха открили, беше бастунът му за разходки. Освен това няколко дни преди изчезването си той се беше сбогувал със свой скъп приятел, все едно, че се е канел да си тръгне. Или да изчезне...

– Разгледах пак папките – каза инспекторът на Емили, след като отпи глътка чай.

– И аз му помогнах! – заяви гордо Джейми.

– Само досиета без зловещи подробности – уточни инспекторът, гледайки Линда и Емили, докато Джейми въздишаше.

– Открихте ли нещо ново? – попита Емили с разтуптяно сърце.

– За съжаление, не – поклати глава инспекторът.

– Да не би да криете нещо, за да не ме притеснявате? – изгледа ги с подозрение Емили.

– Не, разбира се! Самият аз искам да разбера какво е станало с Орвил. Той беше и мой приятел. Независимо от нашите... ами... разногласия. Но не откривам никаква връзка между изчезването му и разследванията му. Съжалявам! Изглеждаше, че случаят Фарес може да ни даде някаква следа, струваше ми се, че той е първото парченце от пъзела, но

не откривам други. Вече не знам къде да търся. Трябва ни човек, който е познавал Орвил по-добре от мен...

– Ами да! – възкликна Емили. – Старият приятел на чичо, сър Пърсифал Сотън-Синклер! Двамата много добре са се познавали!

– За кого говориш? За онзи странен благородник с фобия към микробите ли? – попита Джейми.

– Да! – кимна Емили. – Нали помниш, че с мама открихме рубина, който беше изчезнал от неговата къща. Оттогава той ни е много благодарен.

– И прави всичко възможно, за да преодолее фобията си. Срещнах го преди няколко дни да се разхожда със секретаря си Хенри – обясни Линда.

– Дали един разговор с него няма да ни е полезен... – зачуди се инспекторът.

– Може довечера да се съберем у нас на вечеря и да поканим и него – предложи ентусиазирано Линда.

– А, не, довечера не може. Заети сме – изпуфтя инспектор Мълбъри.

– Тази вечер дават „Неразкрити престъпления“! – обясни с блеснали очи Джейми. – Винаги го гледаме заедно! Даже и баба идва у нас специално за това.





– Сякаш не ми стигат престъпленията, с които се занимавам всеки ден... – въздъхна инспекторът.

– Тази вечер серията ще е за Бандата на Дядо Коледа!

– Знаеш, че Коледа не ми е любим празник... не може ли поне веднъж да правим нещо друго в събота вечер?

– Татко, но ти никога не пропускаш серия!

– Тази обаче не ме интересува. Така или иначе нищо не се разбра за този обир, а и мина толкова много време от тогава.

– За какъв обир говорите? – не разбра Емили.

– Но как! Това е един от най-големите обири в историята! – възкликна Джейми. – И в рекламата за предаването обявиха, че ще има нова информация за бандата!